

**KH'.**

Μετ' ὀλίγας δ' ἡμέρας, ἀπεχαιρετήσαμεν πάλιν τὴν φιλόξενον πόλιν, καὶ ἐπορεύθημεν πρὸς τὴν κώμην Chateau Villain, τὸ ἀρχαῖον τῶν Ῥωμαίων Castra Villana, καὶ ἐκεῖ παρεμείνομεν ὥς μέρος τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς μέχρι τῆς ἐξοφλήσεως τῆς ἐπιβληθείσης εἰς τὴν Γαλλίαν πολεμικῆς ἀποζημιώσεως. Μετὰ ταῦτα δὲ μετέβημεν ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδιότητα εἰς Bar sur l'Aube, ὡραίαν καὶ εὐάρεστον πόλιν, καὶ τέλος ἐν Ἰουνίῳ τοῦ 1874, ἐν ἔτος σχεδὸν μετὰ τὴν εἰσοδὸν μου εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐπέστρεψα εἰς τὴν Γερμανίαν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐστερήθην μὲν τοῦ σχολείου δι' οὗ ἐπὶ ἓν ἔτος διέρχονται οἱ Πρῶσσοι ἀνθυπασπισταί, τοῦ εἰδικῶς καλουμένου πολεμικοῦ σχολείου (Kriegsschule), ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐφοίτησα εἰς ἄλλο σχολεῖον ἀληθῶς πολεμικόν, πολὺ ἐκείνου πρακτικώτερον καὶ διδακτικώτερον.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ φοβεροῦ τούτου καὶ φονικωτάτου πολέμου μία ἰδέα πρὸ πάντων μ' ἐκυρίευσεν. Ἄν καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐπεθύμει ἐκθύμως τὴν ἡσυχίαν, καὶ τόσῳ μᾶλλον καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα ἐφάνη ὅτι αἱ κακουχίαι τῆς ἐκστρατείας εἶχον βλάβει κατὰ τι καὶ τὴν υἰεῖαν μου, οὐδόλως ὅμως ἐδίσταζον νὰ εὐχωμαι πάντοτε· «Εἴθε ἔλθοι ὁ καιρὸς ὅτε καὶ ἡ πατρίς μου θέλει ἄρει τὴν σημεῖαν τῆς δόξης καὶ τῆς